

li atorga l'oportunitat de desenvolupar-se intel·lectualment, moralment, socialment i espiritualment... Els dos aspectes del medi humà, el natural i l'artificial, són essencials per

al benestar de l'home i per al gaudi dels drets humans fonamentals, fins i tot per al dret a la mateixa vida». Una declaració d'intencions que no deixa marge, i més si tenim present

que vivim temps en què una élite ha optat per trencar els principis bàsics que asseguren la supervivència del planeta i, sense entendre que la conservació i defensa del medi natu-

ral és una garantia de futur per a l'espècie, posen el guany material per sobre de la pròpia identitat. És en aquest context que les primeres Jornades de Medi Natural celebrades a Girona –Centre Cultural La Mercè, a final de març– es poden valorar com una proposta atrevida i oberta a un futur millor. I més si tenim present que allà s'hi van presentar 18 ponències i 11 pòsters, s'hi van inscriure 150 persones i no tan sols es va fomentar l'intercanvi entre estudiosos, sinó que es va viure, amb esperança, la incorporació de noves generacions.

En aquestes jornades es va parlar tant del falcó pelegrí com de la tortuga de rierol, es va valorar el risc d'inundacions, es van redescobrir les potencialitats del riu Onyar, estudiar les egagròpiles i es va presentar un atlas de biodiversitat del sistema d'informació territorial del municipi de Girona; tampoc no es va oblidar l'espai públic i l'entorn natural a l'agenda 21 local. Allà es va comprovar com des de les societats d'estudis especialitzades fins als ateneus naturalistes, com des de la Universitat de Girona fins als centres de secundària, ha nascut

Soldados de Salamina

Comparat amb el ressò mediàtic i amb l'expectació amb què es va seguir, es va informar i es va esperar que arribés el dia que podríem anar-la a veure al cinema, no penso que es pugui dir que la pel·lícula *Soldados de Salamina* hagi tingut gaire èxit. Menys que la novel·la: això és segur. Recordem què n'ha dit la crítica. José Luis Santos escriu que, sense ser perfecta, el resultat és altament satisfactori. En destaca el muntatge i l'ambientació, considera que els personatges estan ben plasmat, però assenyala que no sembla que Ramon Fontserè hagi baixat de l'escenari teatral i que, en alguns moments, Ariadna Gil queda com anul·lada (ell escriu *apabullada*) per Maria Botto, que és aquell personatge que fa de vident. Després de comentar que David Trueba ha fet un pas cap a la maduresa, no s'està d'indicar alguns peròs: l'abús marejador que fa en alguns moments de la càmera, el ritme trencadís, algunes frases que són massa excessives i premeditades. Diego Vázquez, pel seu costat, és força més dur. Puntua la pel·lícula amb un cinc sobre deu; escriu que, tot i que no naufraga, està força lluny de convèncer; crítica clarament Ariadna Gil i Ramon Fontserè; pensa que els personatges estan mal treballats; que els diàlegs són poc creïbles i que la direcció és dolenta. Naturalment, per més argumentades que siguin, són només dues opinions que no s'han de compartir necessàriament i que es poden matisar tant com sembli. Tampoc no s'ha de compartir l'opinió bastant més demolidora que Gregorio Morán va escriure a *La Vanguardia* ja no sobre la pel·lícula, sinó també sobre la novel·la. Suposant que a algú pogués preocupar-li, m'afanyo a escriure que no ho comparteixo del tot. Comparteixo, però, encara menys, l'escassa capacitat crítica, el cofoisme autocomplaent que em sembla que hem tingut bona part de la societat gironina davant del fenomen *Soldados de Salamina*. Em sabria greu que algú pensés ara que escric això per rancúnia, per enveja o per ressentiment. És veritat que sovint hi ha persones que proven d'anar sempre a contracorrent perquè així els sembla que se'ls té en compte. No és per això que ho escric. Ben mirat, *Soldados de Salamina* és el pretext d'aquesta columna, l'exemple que em permet escriure que una societat intel·lectual madura és aquella que genera debats, que és capaç de dubtar i de mirar amb ull crític sobretot allò que l'afecta. No em sembla que ho hàgim fet prou, encara que sempre podem argumentar que no hi havia el distanciament imprescindible. Seria bo que ara ho comencéssim a fer. A mi em sembla que, si més no des d'una revista que vol ser cultural i que vol sortir de la societat gironina, algú ho havia d'escriure. Segur que Javier Cercas també ho signaria.

Xavier Cortadellas